

finder tilstræffelig Anledning dertil, forlange" o. s. v.

(Vedtages dette Vædringsforslag, forandres Tallene paa de efterfølgende Paragrafer.)

Til § 10.

2) I 1ste Linie forandres Aarstallet "1893" til "1895" og i 2den Linie "1892" til "1894."

Formanden: Foreløbig er det kun disse Vædringsforslag, der foreligge; Sagen i dens Helhed vil i Følge Forretningsordenen senere komme til Forhandling.

Ordføreren (Bloug): Udvalget har til denne Behandling tilladt sig at stille to Vædringsforslag. Det første af disse er i Virkeligheden ikke Andet end en ganske simpel Redaktion. Udvalget er nemlig blevet opmærksom paa, at naar § 6 andet Stykke staar sammen med Bestemmelsen i første Stykke, kunde det forstås, som om det kun gjaldt de Kommuner, hvis Pleiebørn behandles efter denne Lov, og ikke de Kommuner, hvis Tilsyn er ordnet ved særlig Sundhedsvedtægt. Da det naturligvis er Meningen, at denne Bestemmelse, som er bragt i Forslag af Udvalget og vedtaget af det høie Thing, skal gjælde overalt, hvad enten Tilsynet er ordnet paa den ene eller den anden Maade, foreslaar Udvalget nu at stille det andet Stykke af § 6 ud og gjøre det til en ny § 7, der vil komme til at lyde saaledes: „Overalt, saavel hvor Tilsynet med Pleiebørn er ordnet efter foranstaaende Bestemmelser, som hvor det er ordnet ved Sundhedsvedtægt, kan Politiet, naar det finder tilstræffelig Anledning dertil, forlange Tilsynet udstrakt til de Børn, der af Andre ere antagne som deres egne, uden dog at være adopterede". Herved er den Misforstaaelse forebygget, at denne Bestemmelse ikke skulde komme til at gjælde om alle Pleiebørn, enten Tilsynet er ordnet paa den ene eller den anden Maade og det er aabenbart Meningen, saa den Vædring tillader jeg mig paa det varmeste at anbefale. Dernæst foreslaas en Vædring i § 10. Denne Paragraf, som blev tilføjet efter det ærede Mindretals Forslag, bestemmer, at denne Lov skal gjælde til 1ste April 1893, og at Forslag til Forlængelse af Lovens Gyldighed eller til en Revision af den bliver at fremsætte senest for den i 1892 sammentrekørende Rigsdag; men det er det ærede Mindretals Mening med dette

Forslag, at Loven skulde gjælde i 5 Aar. Det vil imidlertid ikke blive Tilfældet, at man faar 5 Aars Erfaring, inden man skriver til den forlangte Revision af Loven. Man kan ikke antage, at Loven kommer til Udførelse alle Vegne inden om et Aar, altsaa ved Nytaar 1889, og da de Oplysninger, der skulde ligge til Grund for Revisionen, maa begynde at optrædes i Foraaret 1892, vil Lovens Gyldighed i Virkeligheden blive indskrænket til tre Aar. Den Erfaring, man vil have at gaa efter, vil altsaa kun komme til at omfatte 3 Aar. Det har det ærede Mindretal ikke været opmærksom paa. Det er villigt gaaet med os til denne Vædring, som nu bringes i Forslag, om i første Linie i Stedet for Aarstallet 1893 at sætte 1895 og i anden Linie 1894 i Stedet for 92. Da vil den Række Aar, for hvilken Loven skal gjælde, blive fulde 5 Aar, og det er det, Vædringsforslaget tilsigter, ikke Andet.

N. Hansen: Jeg skal blot i Bighed med den ærede Ordfører med et Par Ord anbefale de to Vædringsforslag, der ere stillede af Udvalget. Hvad Vædringsforslaget til § 6 angaar, er det, som Ordføreren allerede har bemærket, en Redaktion af Lovforslaget, foranlediget ved en Udtalelse af den høitærede Justitsminister ved 2den Behandling. Det udtrykker jo nærmere Udvalgets Mening om, at denne Bestemmelse maa gjælde overalt uden Hensyn til, om Tilsynet er ordnet efter Sundhedsvedtægt eller efter denne Lov. Vædringsforslaget til § 10 gaar jo blot ud paa at forlænge Lovforslagets Gyldighed i to Aar til 1895 i Stedet for, som det blev vedtaget ved 2den Behandling, til 1893. Det kan maatte være rigtigt at udtale, at jeg ikke har forandret mit Standpunkt, og at jeg saaledes fremdeles ønske, at Tilsynet med Kjøbenhavn's Fattigvæsens Pleiebørn maatte foregaa efter denne Lov. Men det har nu ikke været til at opnaa, og jeg vil derfor for mit Vedkommende sige, at jeg hellere ønsker, at Loven maa komme ud i sin nuværende Skikkelse, end at vi ingen Lov faae, og jeg er derfor gaaet med til at forlænge Gyldigheden af Loven til 1895 i Stedet for til 1893, idet jeg gaar ud fra, hvad der ogsaa er fremsat af den ærede Ordfører — og det kan være meget rigtigt — at denne Lov ikke overalt kan komme til at træde i Kraft før i det Tidligste til næste Nytaar, og altsaa kan det være muligt, at den kun vilde komme til at gjælde overalt ca. 3 Aar i Stedet for, som ment, i 5 Aar. Hovedsagen for mig var at faae fastsat en bestemt Grændse for Lovens Gyldighed, for at man